

Sygnatura akt **VI P 833/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 26 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kowalska

Protokolant: protokolant sądowy Anna Buńka

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2017 roku w Poznaniu

sprawy z powództwa R. R.

przeciwko (...) Urząd Wojewódzki w P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2864,54 zł (dwa tysiące osiemset sześćdziesiąt cztery złote 54/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 listopada 2015 roku do dnia zapłaty do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty
2. wyrokowi w pkt 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2864,54 zł (dwa tysiące osiemset sześćdziesiąt cztery złote 54/100)
3. umarza postępowanie w pozostałym zakresie
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego
5. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu kwotę 143 zł (sto czterdzieści trzy złote 00/100) tytułem opłaty od pozwu od której powód był zwolniony

SSR Anna Kowalska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 listopada 2015 roku wraz z załącznikami (k.2-19) powód R. R. reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o wydanie nakazu w postępowaniu upominawczym przeciwko (...) Urzędowi Wojewódzkiemu w P., zobowiązującego go do zapłaty na rzecz powoda kwoty 2.865,00zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu a w razie braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, wydania wyroku zasądzonego na rzecz powoda.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż był zatrudniony u pozwanego na stanowisku starszego referenta początkowo na czas określony, a od 16 czerwca 2010r. na czas nieokreślony. Pismem z dnia 6 marca 2014 r. pracodawca na podstawie art. 42 § 4 Kp powierzył powodowi wykonywanie pracy na stanowisku starszego referenta w Terenowym Punkcie Paszportowym w S. w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 30 czerwca 2014 r. Powód odebrał pismo w dniu 10 marca 2014 r. Miejsce S. jest położone niemal 40 km (w jedną stronę) od dotychczasowego miejsca pracy powoda. Pismem z dnia 19 marca 2014 r. powód wystąpił do pozwanego z wnioskiem o wyrażenie zgody na dojazd do nowego miejsca pracy samochodem prywatnym z uwagi na znaczne niedogodności, jakie były z tym związane i zasadniczo

brak możliwości bezpośredniego transportu do S. z miejsca zamieszkania powoda, tj. z P.. Pozwany odmówił uznania stanowiska powoda w zakresie kwestii oddelegowania go do pracy w S.. Powód wskazał, że w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 30 czerwca 2014 r. świadczył pracę na stanowisku starszego referenta w Terenowym Punkcie Paszportowym w S., wykonując tę samą pracę, którą wykonywał dotychczas w P.. Powód wezwał pracodawcę do zapłaty 2385,00 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdu z miejsca zamieszkania do Terenowej Paszportowego w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 30 czerwca 2014 r. Pozwana odmówiła. W dniu 30 lipca 2014 r. powód złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Stosunek pracy ustał z dniem 31 października 2014 r. W ocenie powoda pracodawca w rzeczywistości oddelegował go do pracy na okres 3 miesięcy do pracy poza stałe miejsce pracy, określone w umowie o pracę. Powód przez okres 3 miesięcy wykonywał tę samą rodzajowo pracę, tyle że w Terenowym Punkcie Paszportowym w S.. Powód podniósł, że do stosunku pracy nawiązanego pomiędzy stronami postępowania zastosowanie ma ustawa 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2014 r., poz. 1111). Stosownie do treści art. 95 ust. 1 ustawy, członkowi korpusu służby cywilnej delegowanemu służbowo do zajęć poza siedzibą urzędu, w którym wykonuje prace, przysługują należności na zasadach określonych w przepisach w sprawie zasad ustalania oraz wysokości należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej, wydanych na podstawie Kodeksu pracy. Łącznie powód stawiał się do pracy 49 razy, pokonując każdorazowo 52 km w obie strony, wobec czego domaga się zwrotu kosztów przejazdu i diet w związku z podróżą służbową trwającą każdorazowo 9 godzin.

W odpowiedzi na pozew pozwana potwierdziła okoliczność zatrudnienia powoda oraz powierzenie powodowi na podstawie art. 42 § 4 Kp wykonywanie pracy na stanowisku starszego referenta w Terenowym Punkcie Paszportowym w S. w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 30 czerwca 2014 r. oraz odmowę zwrotu kosztów dojazdu do S. samochodem osobowym niebędącym własnością pozwanego. W ocenie pozwanego powierzenie powodowi pracy w Terenowym Punkcie Paszportowym w S. nie stanowi podróży służbowej a zatem powodowi nie należą się diety i zwrot kosztów przejazdu. Nadto wbrew twierdzeniom powoda między stronami nie istniał stosunek pracy wynikający z mianowania, a powód był zatrudniony u pozwanego na umowy o pracę na czas nieokreślony, był zatem pracownikiem a nie urzędnikiem służby cywilnej. Nadto powierzenie powodowi wykonywania pracy w okresie od 1 kwietnia do 30 czerwca 2014r. w nowym Punkcie Paszportowym w S. było uzasadnione i - wbrew twierdzeniom powoda - nie stanowiło podróży służbowej. Powierzenie powodowi pracy w S. było jedynie zmianą miejsca pracy, bez zmiany pozostałych warunków pracy.

Powód na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2017r. cofnął częściowo powództwo w zakresie żądania odsetek od dnia 1 maja 2014r., 1 czerwca 2014r. i 1 lipca 2014r. do dnia 25 listopada 2015r. Pozwany wyraził zgodę na cofnięcie pozwu w tym zakresie żądając ostatecznie odsetek od dnia złożenia pozwu.

W toku rozprawy strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód był zatrudniony u pozwanego na podstawie umów o pracę na czas określony od 16 czerwca 2008 r. do 15 czerwca 2009r. oraz od 16 czerwca 2009r. do 15 czerwca 2010r. na stanowisku starszego referenta w grupie stanowisk wspomagających w służbie cywilnej w (...) Urzędzie Wojewódzkim w P. w Wydziale Spraw Obywatelskich i Cudzoziemców. Stałym miejscem wykonywania pracy był Oddział Paszportowy położony w P. przy placu (...). Od 16 czerwca 2010 r. stosunek pracy został zawiązany na czas nieokreślony.

dowód : dokumenty w aktach osobowych pozwanego, zeznania powoda (k.134-135 w zw. z k 111-112) ;

Sprawy paszportowe były załatwiane co do zasady w odpowiednim Wydziale Urzędu Wojewódzkiego w P. i jego delegaturach w K., K., P. i L.. Od tej zasady były odstępstwa, w drodze porozumień między wojewodą a starostami za zgodą ministra spraw wewnętrznych tworzone były Terenowe Punkty Paszportowe. Urzędnicy obsługujący taki punkt byli zatrudnieni w Urzędzie Wojewódzkim.

W dniu 22 sierpnia 2012r. zawarto porozumienie w sprawie funkcjonowania Terenowego Punktu Paszportowego w powiecie (...) pomiędzy Wojewodą (...) a Powiatem (...), zgodnie z którym jego pracownikami miały być osoby zatrudnione w (...) Urzędzie Wojewódzkim w P. w Wydziale Spraw Obywatelskich i Cudzoziemców.

Pismem z dnia 6 marca 2014 r. pracodawca na podstawie art. 42 § 4 Kp powierzył powodowi wykonywanie pracy na stanowisku starszego referenta w Terenowym Punkcie Paszportowym w S. w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 30 czerwca 2014 r. Powód odebrał pismo w dniu 10 marca 2014 r. Pozwany nie pytał powoda o zgodę na powierzenie pracy w S..

Powód w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 30 czerwca 2014 r. świadczył pracę na stanowisku starszego referenta w Terenowym Punkcie Paszportowym w S., wykonując tę samą pracę, którą wykonywał dotychczas w P..

W 2014 roku w Terenowym Punkcie Paszportowym w S. pracowała jedna osoba na stałe, a pracowników Wydziału Spraw Obywatelskich i Cudzoziemców w P. kierowano raz na kwartał by pełnili swoje obowiązki w S.. Dyrektor generalny (...) Urzędu Wojewódzkiego podjął decyzję, że co kwartał będzie wyznaczony pracownik z oddziału w P., który będzie, jeśli zajdzie taka potrzeba, świadczył pracę w Terenowym Punkcie Paszportowym w S.. W drugim i trzecim kwartale 2014 roku pracownik z P. jeździł codziennie do S., a w pierwszym i czwartym kwartale 2014 roku jeździł tylko dorywczo w zależności od potrzeb np. jak jedyny pracownik w S. był chory lub był na urlopie.

Aktualnie od 2016r. w Terenowym Punkcie Paszportowym w S. jest zatrudnionych dwóch pracowników. Jak był jeden pracownik to osoba z P. go zastępowała na zasadzie delegacji służbowych oraz na zasadzie powierzenia wykonywania pracy. Osoby, które w pierwszym i czwartym kwartale miały powierzone obowiązki w Terenowym Punkcie Paszportowym w S. jeździły tam tylko sporadycznie, w ramach powierzenia obowiązków. W Terenowym Punkcie Paszportowym w S. pracownicy delegowani jak i przeniesieni wykonywali tę samą pracę co w P. tj. przyjmowali wnioski, pobierali odciski palca, wydawali paszporty. Pracownicy delegowani do Terenowego Punktu Paszportowego w S. mieli zwracane koszty diet i podróży.

W okresie od 2013r. do 2015r. w Terenowym Punkcie Paszportowym w S. do obsługi klientów przygotowane były dwa stanowiska pracy, obsługiwane w zależności od potrzeb przez jednego lub dwóch pracowników.

Powód mieszka w P., do S. ze względu na znaczną odległość od miejsca zamieszkania, wczesną godzinę przyjazdu do pracy (7:30) skomplikowany i czasochłonny dojazd środkami komunikacji publicznej, dojeżdżał samochodem osobowym. Odległość pomiędzy P. a S. w zależności od wybranej trasy to około 30 km. Powód codziennie w okresie pracy w S. pokonywał odległość 52km. Podróż z miejsca zamieszkania do S. i z powrotem łącznie z czasem pracy 8 godzin zajmowała powodowi dziennie 9 godzin.

Z tytułu pracy w S. powód otrzymywał dodatek zadaniowy w wysokości 200zł miesięcznie. Pracodawca nie pokrywał innych kosztów.

dowód : skierowanie do pracy w S. (k.10), porozumienie z 22.08.2012r. w sprawie funkcjonowania Terenowego Punktu Paszportowego w S. (k.15-16), odpowiedź na wniosek z 30.10.2015r. (k.17), zeznania świadka: E. H. (1) (k.127-128), A. K. (k.133-134), zeznania powoda (k.134-135w zw. z k 111-112),akta osobowe powoda, dokumenty k 45-86

Pismem z dnia 19 marca 2014 r. powód wystąpił do pozwanego z wnioskiem o wyrażenie zgody na dojazd do nowego miejsca pracy samochodem prywatnym z uwagi na znaczne niedogodności, jakie były z tym związane i zasadniczo brak możliwości bezpośredniego transportu do S. z miejsca zamieszkania powoda, tj. z P.. Powód bowiem był zobligowany do stawienia się w pracy o 7:30. Z miejsca zamieszkania powoda nie było bezpośredniego połączenia do S., tak aby mógł się stawić się punktualnie w pracy. Powód ponadto podniósł, iż skierowanie go do pracy w S. jest delegowaniem służbowym do zajęć poza siedzibą urzędu.

Pismem z dnia 24 marca 2014 r. pozwany odmówił uznania stanowiska powoda w zakresie kwestii oddelegowania go do pracy w S., w szczególności nie podzielił stanowiska powoda, iż czynność pozwanego stanowi w rzeczywistości oddelegowanie go do pracy do innej miejscowości na tym samym stanowisku.

Pismem z dnia 30 lipca 2014r. powód wezwał pracodawcę do zapłaty 1630,72 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdu z miejsca zamieszkania do Terenowej Paszportowej w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 30 czerwca 2014 r. i 735 zł tytułem diet.

Pozwana odmówiła, uznając roszczenie za całkowicie bezzasadne.

dowód : pismo powoda z 19.03.2014r. (k.11-12), odpowiedź pozwanego z 24.03.2014r. (k.13-14), przedsądowe wezwanie do zapłaty z 30.07.2014r. k.18, odpowiedź pozwanego z 31.07.2014r. (k.19), zeznania powoda k. (134-135 w zw. z k 111-112);

W dniu 30 lipca 2014 r. powód złożył pozwanemu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę zachowaniem okresu wypowiedzenia. Stosunek pracy ustał z dniem 31 października 2014 r.

dowód : oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę z 30.07.2014r. (k.9) zeznania powoda (k.134-135);

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków: E. H. (1) i A. K. oraz zeznań powoda, a także dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy oraz aktach osobowych powoda.

Dowodom w postaci **dokumentów** Sąd dał wiarę w całości. Ich autentyczność, prawdziwość i wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem dokumenty te sporządzone zostały przez właściwe osoby, w granicach ich kompetencji i w przewidzianej przepisami formie, które korzystają z domniemań z art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości ani autentyczności, a i Sąd nie znalazł podstaw by uczynić to z urzędu.

Zeznaniom świadków E. H. (1) i A. K. Sąd dał wiarę w całości. Zeznania świadków korespondowały z przesłuchaniem powoda i dokumentami w aktach osobowych powoda. Świadkowie opisali sposób funkcjonowania placówki w S., obsługiwanie jej na stałe przez jednego pracownika, a w okresach zwiększonego zapotrzebowania przez delegowanych pracowników z Urzędu Wojewódzkiego z P.. Świadek E. H. (1) zeznała, że w 2014 roku w TPP w S. pracowała jedna osoba na stałe. W drugim i trzecim kwartale 2014 roku pracownik z P. jeździł codziennie do S., a w pierwszym i czwartym kwartale 2014 roku jeździli tylko dorywczo jak była taka potrzeba jak np. jak jedyny pracownik w S. był chory lub był na urlopie. Osoby, którym powierzano zadania w S. to były doświadczone osoby, które zajmowały stanowiska obsługi klienta tak jak powód. Świadek zeznała, że były sytuacje, że pracownicy z P. jeździli do S. na zasadzie powierzenia im tam pracy oraz na zasadzie delegacji służbowych. Osoby, które w pierwszym i czwartym kwartale miały powierzone obowiązki w TPP w S. jeździły tylko sporadycznie, w ramach powierzenia obowiązków. Potwierdziła, że osoby, które pracowały w S. dostawały dodatek zadaniowy. Z kolei świadek A. K. zeznał, że Dyrektor generalny (...) Urzędu Wojewódzkiego podjął decyzję, że co kwartał będzie wyznaczony pracownik z oddziału w P., który będzie, jeśli zajdzie taka potrzeba, świadczył pracę w Terenowym Punkcie Paszportowym w S.. Zeznał, że oddelegowanie pracowników zaczęło się w 2013 roku i trwało do lutego 2016 roku. W Terenowym Punkcie Paszportowym w S. pracownicy delegowani jak i przeniesieni wykonywali to samo co w P. tj. przyjmowali wnioski, pobierali odciski palca, wydawali paszporty.

Zeznaniom powoda Sąd dał wiarę w całości albowiem były jasne, logiczne i przekonujące oraz spójne z zeznaniami świadków E. H. (1) i A. K.. Powód opisał okoliczności przeniesienia do pracy w S., oraz fakt że pozwana nie wypłacała mu z tego tytułu diet oraz nie zwracała kosztów dojazdu. Zeznał, że przez zmianę pracy zmienił mu się tryb dnia, a ze względu na okoliczność braku bezpośredniego dojazdu z miejscowości w której mieszka do S. oraz wczesną godzinę rozpoczęcia pracy, najekonomiczniej było dojeżdżać do S. samochodem osobowym. Wskazał również, że nikt go nie pytał czy chce pracować w S., a polecenie pracodawcy w tym zakresie traktował jako wiążące.

Wobec nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na rozprawie pozwanego Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego.

Sąd oddalił wnioski dowodowe powoda w zakresie wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka J. W., dopuszczenie dowodu z akt osobowych innych pracowników albowiem okoliczności na które zostały zawnioskowane dowody nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

W niniejszej sprawie bezsporna była okoliczność zatrudnienia powoda w (...) Urzędowi Wojewódzkim w P. na stanowisku referenta w grupie stanowisk wspomagających w służbie cywilnej. Pismem z dnia 6 marca 2014 r. pracodawca na podstawie art. 42 § 4 Kp powierzył powodowi wykonywanie pracy na stanowisku starszego referenta w Terenowym Punkcie Paszportowym w S. w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 30 czerwca 2014 r. Miejscowość S. jest położona niemal 40 km (w jedną stronę) od dotychczasowego miejsca pracy powoda. Powód do pracy dojeżdżał samochodem, ponosząc z tego tytułu koszty przejazdu.

Powód domagał się od pozwanej zwrotu kosztów dojazdu i diet. W ocenie powoda pracodawca w rzeczywistości oddelegował go do pracy na okres 3 miesięcy do pracy poza stałe miejsce pracy, określone w umowie o pracę. Powód przez okres 3 miesięcy wykonywał tę samą rodzajowo pracę, tyle że w Terenowym Punkcie Paszportowym w S.. Powód podniósł, że do stosunku pracy nawiązanego pomiędzy stronami postępowania zastosowanie ma ustawa 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2014 r., poz. 1111). Stosownie do treści art. 95 ust. 1 ustawy, członkowi korpusu służby cywilnej delegowanemu służbowo do zajęć poza siedzibą urzędu, w którym wykonuje pracę, przysługują należności na zasadach określonych w przepisach w sprawie zasad ustalania oraz wysokości należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej, wydanych na podstawie Kodeksu pracy

Pozwana odmówiła zwrotu kosztów przejazdu argumentując, że między stronami nie istniał stosunek pracy wynikający z mianowania, a powód był zatrudniony u pozwanego na umowy o pracę na czas nieokreślony, był zatem pracownikiem a nie urzędnikiem służby cywilnej. Nadto powierzenie powodowi wykonywania pracy w okresie od 1 kwietnia do 30 czerwca 2014r. w nowym Punkcie Paszportowym w S. było uzasadnione i - wbrew twierdzeniom powoda - nie stanowiło podróży służbowej. Powierzenie powodowi pracy w S. było jedynie zmianą miejsca pracy, bez zmiany pozostałych warunków pracy.

Stan faktyczny był zasadniczo między stronami bezsporny. Przedmiotem sporu pomiędzy stronami pozostawała kwestia, czy pozwana prawidłowo skierowała powoda do pracy w Terenowym Punkcie Paszportowym w ramach art. 42§4 kp w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 30 czerwca 2014 r. czy wykonywanie pracy przez powoda w Terenowym Punkcie Paszportowym było w istocie wykonywaniem pracy w ramach delegacji służbowej i czy w związku z tym pozwana jest zobowiązana do zwrotu kosztów przejazdu z miejsca zamieszkania powoda do Terenowej Paszportowego i diet.

Do stosunku pracy nawiązanego między stronami znajduje zastosowanie ustawa z dnia 21 listopada 2008r. o służbie cywilnej (Dz. U z 2014r. poz.1111). Korpus służby cywilnej tworzą pracownicy zatrudnieni na podstawie umów o pracę oraz urzędnicy, a więc osoby zatrudnione na podstawie mianowania, zgodnie z zasadami określonymi w ustawie o służbie cywilnej.

Powód jak wynika z dokumentów zawartych w aktach osobowych w tym umowy o pracę, zatrudniony był na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, nie był więc urzędnikiem zatrudnionym na podstawie stosunku mianowania, a pracownikiem.

Zgodnie z treścią art. 42. § 1 i 2kp przepisy o wypowiedzeniu umowy o pracę stosuje się odpowiednio do wypowiedzenia wynikających z umowy warunków pracy i płacy. Wypowiedzenie warunków pracy lub płacy uważa się

za dokonane, jeżeli pracownikowi zaproponowano na piśmie nowe warunki. Przy czym § 4 stanowi, iż wypowiedzenie dotychczasowych warunków pracy lub płacy nie jest wymagane w razie powierzenia pracownikowi, w przypadkach uzasadnionych potrzebami pracodawcy, innej pracy niż określona w umowie o pracę na okres nieprzekraczający 3 miesięcy w roku kalendarzowym, jeżeli nie powoduje to obniżenia wynagrodzenia i odpowiada kwalifikacjom pracownika.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 stycznia 2012 r. stwierdził iż „Wobec braku w ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz.U. Nr 227, poz. 1505 ze zm.) przepisów regulujących zmianę warunków pracy bez zgody pracowników służby cywilnej (art. 3 pkt 1 tej ustawy), zmiany takie powinny być dokonywane na podstawie art. 42 KP (art. 9 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej).” oraz iż „Zawarta w art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz.U. Nr 227, poz. 1505 ze zm.) regulacja, wskazująca, iż w sprawach dotyczących stosunku pracy w służbie cywilnej, nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy Kodeksu pracy, wobec braku w powołanej ustawie o służbie cywilnej stosownych przepisów regulujących tryb przeprowadzania zmian warunków pracy w stosunku do pracowników służby cywilnej bez ich zgody, oznacza, że zmiany takie winny być dokonywane z uwzględnieniem regulacji zawartych w Kodeksie pracy, w szczególności zaś w art. 42 tej ustawy oraz na podstawie wymienionego przepisu.” (sygn. akt III PK 47/11).

Powodowi na podstawie art. 42 § 4 Kp powierzono wykonywanie pracy na stanowisku starszego referenta w Terenowym Punkcie Paszportowym w S. w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 30 czerwca 2014 r. Podkreślić należy, że na podstawie art. 42 § 4 kp przenieść czasowo do innej pracy na okres 3 miesięcy można tylko pracownika-nie urzędnika, jednakże z treści przepisu wprost wynika, że powierzenie takiej pracy uwarunkowane jest uzasadnionymi potrzebami pracodawcy, a powierzona praca musi być pracą inną niż wykonywał dotychczas pracownik.

Przepis art. 42 § 4 kp dotyczy obowiązków pracowniczych, a nie wypowiedzenia zmieniającego. Zobowiązuje on pracownika przez 3 miesiące w roku kalendarzowym do wykonywania pracy innego rodzaju niż określony w umowie pod trzema warunkami:

a) musi być to uzasadnione potrzebami pracodawcy (przykładowo w wyroku z dnia 13 października 1999 r., I PKN 293/99, OSNAPiUS 2001, nr 4, poz. 113, SN wskazał, że pojęcie tych potrzeb nie obejmuje zmiany zakresu obowiązków pracownika z powodu stanu zdrowia);

b) nie może powodować obniżenia wynagrodzenia;

c) polecona do wykonywania praca musi odpowiadać kwalifikacjom pracownika (a więc nie może przekraczać jego kwalifikacji, ale jednocześnie powinny one znaleźć odpowiednie wykorzystanie przy wykonywanej pracy). (K. Jaśkowski. E. Maniewska Komentarz zaktualizowany Lex/el 2017).

Tymczasem powód, jak wykazało postępowanie dowodowe, w szczególności nie kwestionowane przez stronę pozwaną zeznania świadków E. H. (1) i A. K. oraz powoda, wykazało, że powód w Terenowym Punkcie Paszportowym w S. wykonywał taką samą pracę jak w Urzędzie Wojewódzkim w P.. Świadkowie zeznali, że w Terenowym Punkcie Paszportowym w S. pracownicy delegowani jak i przeniesieni wykonywali to samo co w P. tj. przyjmowali wnioski, pobierali odciski palca, wydawali paszporty. Nadto świadkowie opisali sposób funkcjonowania placówki w S., w szczególności fakt, że w drugim i trzecim kwartale 2014 roku pracownik z P. jeździł codziennie do S., a w pierwszym i czwartym kwartale 2014 roku jeździli tylko dorywczo jak była taka potrzeba jak np. jak jedyny pracownik w S. był chory lub był na urlopie. Świadkowie podali, że osoby, którym powierzano zadania w S. to były doświadczone osoby, które zajmowały stanowiska obsługi klienta tak jak powód.

W ocenie Sądu pozwany zatem nieprawidłowo powierzył powodowi w trybie art. 42§4 kp wykonywanie pracy w Terenowym Punkcie Paszportowym albowiem na co wskazano wyżej w ramach art. 42§4 kp można powierzyć pracownikowi tylko inną pracę a nie taką samą jaką wykonuje. Przepis art. 42 § 4 kp, który zakłada powierzenie na czas określony pracownikowi wykonywania innej pracy a nie jak chce pozwany tej samej pracy w innym miejscu. Pozwany jeżeli chciał zmienić miejsce pracy powoda mógł to zrobić w ramach wypowiedzenia zmieniającego winien

wtedy zastosować art.42 § 1 i 2 kp, zgodnie z którym przepisy o wypowiedzeniu umowy o pracę stosuje się odpowiednio do wypowiedzenia wynikających z umowy warunków pracy i płacy. Nie budzi wątpliwości Sądu, iż zmiana miejsca pracy stanowi istotną zmianę warunków pracy i wymaga wypowiedzenia zmieniającego. W tej sytuacji należy podzielić stanowisko powoda, iż de facto nastąpiło delegowanie powoda w ramach umowy o pracę do wykonywania pracy poza miejsce wykonywania stałej pracy tj. poza siedzibą urzędu.

Jak wynika z art. art. 95 ust 1 cyt. ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o służbie cywilnej członkowi korpusu służby cywilnej delegowanemu służbowo do zajęć poza siedzibą urzędu, w którym wykonuje pracę, przysługują należności na zasadach określonych w przepisach w sprawie zasad ustalania oraz wysokości należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej, wydanych na podstawie Kodeksu pracy.

Jak przyjmuje się w piśmiennictwie, komentowany artykuł „dotyczy dwóch instytucji prawnych, tj. delegacji służbowych oraz przeniesienia urzędnika służby cywilnej do innego urzędu, przy czym w obydwu przypadkach kwestie szczegółowe są uregulowane w aktach wykonawczych. W przypadku podróży służbowych jest to akt wykonawczy do kodeksu pracy, a konkretnie rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, które zastąpiło obowiązujące ponad 10 lat rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r.: w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju⁹³⁴. Natomiast w przypadku przeniesienia urzędnika do innego urzędu aktem tym jest rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie świadczeń przysługujących urzędnikowi służby cywilnej przeniesionemu do pracy w innej miejscowości wydane na podstawie ust. 5 komentowanego artykułu.

W przypadku podróży służbowej, a więc jak mówi o tym ust. 1 komentowanego artykułu, delegowania służbowego do zajęć poza siedzibę urzędu, fundamentalne jest wyjaśnienie pojęcia "miejsce wykonywania stałej pracy", które jest określone w sposób wyraźny - jest nim siedziba urzędu. Tak więc każdy wyjazd do innej miejscowości niż siedziba urzędu daje podstawę do przyznania należności wynikających z cytowanego wyżej rozporządzenia. Na marginesie należy wskazać, że kwestia ustalania świadczeń należnych pracownikom z tytułu podróży służbowych była przedmiotem analizy Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z dnia 4 października 2005 r., K 36/03 , orzekł, że art. 77⁵ § 2-4 k.p. (który stanowi podstawę prawną dla wydania omawianego rozporządzenia) jest zgodny z art. 2 , 24 i 32 Konstytucji RP oraz nie jest niezgodny z art. 36 Konstytucji RP.

Jeżeli chodzi o świadczenia przysługujące członkom korpusu służby cywilnej delegowanym poza siedzibę urzędu, to § 2 rozporządzenia w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej zalicza do nich: diety krajowe i zagraniczne w określonej w nim wysokości oraz zwrot kosztów: a) przejazdów, b) dojazdów środkami komunikacji miejscowej, c) noclegów, d) innych niezbędnych udokumentowanych wydatków, określonych lub uznanych przez pracodawcę odpowiednio do uzasadnionych potrzeb.” („Prawo urzędnicze. Komentarz” Autorzy: Baran K.W. (red.), Ćwiertniak B.M., Dubowik A., Duraj T., Góral Z., Książek D., Perdeus W., Pisarczyk Ł.M., Płazek S., Stelina J., Tomaszewska M., Ura E., Walczak K., Wujczyk M.)

W przypadku podróży służbowej, a więc jak mówi o tym art. 95ust. 1 cyt. ustawy delegowania służbowego do zajęć poza siedzibę urzędu, fundamentalne jest wyjaśnienie pojęcia "miejsce wykonywania stałej pracy", które jest określone w sposób wyraźny - jest nim siedziba urzędu. Tak więc każdy wyjazd do innej miejscowości niż siedziba urzędu daje podstawę do przyznania należności wynikających z cytowanego wyżej rozporządzenia (tak Prawo Urzędnicze Komentarz Baran K.W red. Lex 2014).

Skoro powód jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego w okresie skierowania do pracy w Terenowym Punkcie Paszportowym w S. wykonywał pracę poza miejscem wykonywania stałej pracy to przysługują mu zgodnie z

art. 95 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej należności na zasadach określonych w przepisach w sprawie zasad ustalania oraz wysokości należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej, wydanych na podstawie Kodeksu pracy. Zauważyć w tym miejscu należy, że siedzibą (...) Urzędu Wojewódzkiego jest P., a stałym miejscem wykonywania pracy przez powoda był Oddział Paszportowy położony w P. przy placu (...). Powód codziennie pokonywał odległość 52km samochodem osobowym. Podróż z miejsca zamieszkania do S. i z powrotem łącznie z czasem pracy 8 godzin zajmowała powodowi dziennie 9 godzin.

W myśl art. 77⁵ § 1kp pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową.

Zgodnie z § 2 rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz U z 2013r. poz 167) Z tytułu podróży krajowej oraz podróży zagranicznej, odbywanej w terminie i miejscu określonym przez pracodawcę, pracownikowi przysługują:

1) diety;

2) zwrot kosztów:

a) przejazdów,

b) dojazdów środkami komunikacji miejscowej,

c) noclegów,

d) innych niezbędnych udokumentowanych wydatków, określonych lub uznanych przez pracodawcę odpowiednio do uzasadnionych potrzeb.

W § 4 rozporządzenia wskazano, iż w przypadkach, o których mowa w ust. 3, pracownikowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu w wysokości stanowiącej iloczyn przejechanych kilometrów przez stawkę za jeden kilometr przebiegu, ustaloną przez pracodawcę, która nie może być wyższa niż określona w przepisach wydanych na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1265 oraz z 2013 r. poz. 21).

W myśl § 7. 1 rozporządzenia dieta w czasie podróży krajowej jest przeznaczona na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia i wynosi 30 zł za dobę podróży.

2. Należność z tytułu diet oblicza się za czas od rozpoczęcia podróży krajowej (wyjazdu) do powrotu (przyjazdu) po wykonaniu zadania służbowego w następujący sposób:

1) jeżeli podróż trwa nie dłużej niż dobę i wynosi:

a) mniej niż 8 godzin - dieta nie przysługuje,

b) od 8 do 12 godzin - przysługuje 50% diety,

c) ponad 12 godzin - przysługuje dieta w pełnej wysokości;

2) jeżeli podróż trwa dłużej niż dobę, za każdą dobę przysługuje dieta w pełnej wysokości, a za niepełną, ale rozpoczętą dobę:

a) do 8 godzin - przysługuje 50% diety,

b) ponad 8 godzin - przysługuje dieta w pełnej wysokości.

§ 5 ust 1 rozporządzenia stanowi, iż pracownik dokonuje rozliczenia kosztów podróży krajowej lub podróży zagranicznej nie później niż w terminie 14 dni od dnia zakończenia tej podróży.

Zgodnie z §2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz.U.2002.27.271) koszty używania pojazdów do celów służbowych pokrywa pracodawca według stawek za 1 kilometr przebiegu pojazdu, które nie mogą być wyższe niż:

1) dla samochodu osobowego:

a) o pojemności skokowej silnika do 900 cm³ - 0,5214 zł,

b) o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ - 0,8358 zł,

2) dla motocykla - 0,2302 zł,

3) dla motoroweru - 0,1382 zł.

Zatem powodowi jako członkowi korpusu służby cywilnej będącemu pracownikiem zgodnie z art.95 ust. 1 o służbie cywilnej przysługują należności na zasadach określonych w przepisach w sprawie zasad ustalania oraz wysokości należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej, wydanych na podstawie Kodeksu pracy. Wysokość należności związanych z delegowaniem służbowym do zajęć poza siedzibą urzędu w którym wykonywał pracę została obliczona przez powoda zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie stawkami diety i stawki za przejechany kilometr.

Mając powyższe na uwadze – na podstawie art. 95 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej w zw. z uregulowaniami zawartymi w przepisach w sprawie zasad ustalania oraz wysokości należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej, wydanych na podstawie Kodeksu pracy– Sąd uwzględnił roszczenie powoda zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2864,54zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty o czym orzekł jak w punkcie 1 wyroku. O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o treść art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p., zgodnie ze zgłoszonym żądaniem, licząc je od dnia wniesienia pozwu albowiem dzień wniesienia pozwu był z całą pewnością dniem po dniu wymagalności roszczenia o diety i zwrot kosztów przejazdu biorąc pod uwagę, iż pozew złożono 25 listopada 2015r. a podróż służbowa miała miejsce w okresie od 1 kwietnia 2014r. do 30 czerwca 2014r. a pracodawca powinien wypłacić koszty związane z podróżą najpóźniej 14 dni od zakończenia podróży.

W punkcie 2 wyroku Sąd na podstawie art. 477² § 1 k.p.c nadał wyrokowi w pkt. 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2864,54 złotych.

Wobec cofnięcia przez powoda roszczenia w zakresie częściowego żądania odsetek Sąd w punkcie 3 wyroku umorzył postępowanie w tym zakresie na podstawie art. 203§1 i 4 kpc w zw. z art. 469 kpc .

O kosztach procesu Sad orzekł mając na uwadze art. 98 § 1 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Ponieważ powód wygrał proces pozwana winna uiścić na jego rzecz koszty zastępstwa procesowego. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił zgodnie z § 6 pkt 3 w związku z § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) i na tej podstawie zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, o czym orzekł w pkt 4 wyroku.

O opłacie sądowej Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r. poz.1025 tekst jednolity z późn. zm.) oraz stosowanego odpowiednio art. 98 kpc. Powód

jako pracownik był z mocy prawa zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych (art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy o kosztach), natomiast powództwo zostało w części uwzględnione. Wymiar opłaty Sąd ustalił w oparciu o treść art. 13 powołanej ustawy o kosztach sądowych, który stanowi, iż opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych . Wymiar opłaty Sąd ustalił w oparciu o treść art. 13 powołanej ustawy o kosztach sądowych. Łącznie koszty sądowe wyniosły 143 zł (2864,54 zł x 5 %).W związku z powyższym Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu opłatę od pozwu w kwocie 143,00zł tytułem opłaty od pozwu od której powód był zwolniony o czym orzekł jak w pkt 5 wyroku.

SSR Anna Kowalska